

## Arrest

nr. 197 452 van 5 januari 2018  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI  
Frans Gasthuislaan 33  
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Bazid Khail (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). U bent gehuwd en hebt geen kinderen.*

*Op een dag was u het gebed aan het volgen in de moskee toen u werd ontvoerd door de Taliban. Samen met zeven andere moskeegangers werd u meegenomen naar een huis in een ander dorp. Hier kreeg u aanmoediging en motivatielessen om tegen de overheid te vechten.*

*U was reeds vijftien dagen opgesloten toen u water moest halen. U werd begeleid door een lid van de Taliban. U zag hierbij uw kans om te ontsnappen. U liep naar het huis van de schoonvader van uw oom te Fatehabad.*

*De ochtend na uw ontsnapping, op 15 september 2015, begon u aan uw vlucht uit Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk, Italië en Duitsland om op 17 november 2015 in België aan te komen. U vroeg asiel aan op 7 december 2015.*

*Onderweg naar België kwam u te weten dat uw vader en broer door de autoriteiten werden meegenomen en in de gevangenis zaten omwille van uw vermeende samenwerking met de Taliban. Ze zaten één maand vast.*

*Zo'n vier maanden geleden kwam u ook te weten dat de Taliban naar uw huis kwamen.*

*U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u zowel de Taliban als de autoriteiten vreest. De Taliban vreest u omdat u van hen wegliep en de overheid zou u beschuldigen van samenwerking met de Taliban.*

*Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara neer.*

#### **B. Motivering**

*Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof kan hechten aan uw verklaring dat u zou zijn ontvoerd geweest door de Taliban. U maakt het evenmin geloofwaardig dat de overheid naar u op zoek is omwille van vermeende samenwerking met de Taliban (CGVS, p.8). Uw vader en broer zouden omwille van laatstgenoemde beschuldiging door de autoriteiten een maand lang zijn vastgehouden (CGVS, p.10 & 11). Wat deze beschuldiging betreft weet u uw verklaringen bij de asielinstanties niet consistent te houden. Zo verklaart u nog tijdens uw gehoor bij DVZ dat u na uw ontsnapping uw moeder contacteerde en dat zij u wist te vertellen dat uw broer en vader werden meegenomen door de politie (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS bevestigt u aanvankelijk deze verklaring en stelt u dat uw moeder er ook bij vermeldde dat u zeker niet naar het dorp hoorde terug te keren omdat u zou gezocht worden door 'de overheid' (CGVS, p.8). Uw vader en broer zouden, verklaart u aanvankelijk, vijf dagen nadat u werd ontvoerd door de Taliban door de overheid zijn meegenomen (CGVS, p.9). De reden voor hun arrestatie legt u bij de overheid die u ervan zou verdenken samen te werken met de Taliban omdat u de enigste was die kon ontsnappen van de Taliban (CGVS, p.9). De reden voor deze beschuldiging kan opmerkelijk worden genoemd, gezien u op dat moment nog niet eens ontsnapt zou zijn. Geconfronteerd met de vaststelling dat hun arrestatie dan vóór uw ontsnapping plaats zou gevonden hebben, wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat ze vijf dagen ná uw ontsnapping werden meegenomen en dat u dit vernam toen u reeds op de vlucht was (CGVS, p.9). Vervolgens lijkt u uw relaas opnieuw te veranderen en verklaart u dat uw familie informatie voor u achterhield de ochtend na uw vertrek (CGVS, p.9). Ze zouden gezegd hebben dat uw vader en broer in de gevangenis zaten maar pas achteraf kwam u te weten dat ze door de overheid werden opgepakt (CGVS, p.9). Uw familie zei toen niet om welke reden ze in de gevangenis zaten noch zou u gevraagd hebben waarom uw vader en broer opgesloten werden (CGVS, p.9). Dit is allemaal bijzonder merkwaardig. Enige tijd later wijzigt u andermaal uw verklaringen en stelt u dat uw broer en vader pas vijf dagen na uw vertrek uit Afghanistan werden opgepakt (CGVS, p.10). Verder wordt u gevraagd hoelang ze vastzaten en antwoordt u één maand (CGVS, p.10 & 11). Gezien u tijdens uw gehoor bij de DVZ (op 17 februari 2016 oftewel meer dan vijf maanden na uw vertrek uit Afghanistan) verklaart sinds de opsluiting van uw vader en broer geen informatie te hebben over hen is dit een zeer markante vaststelling (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd geeft u wederom een merkwaardig antwoord. U verklaart dat u toen nog niet over de juiste informatie beschikte en zelfs tot op de dag van vandaag niet met uw broer en vader zou hebben gesproken (CGVS, p.11), hoewel u eerder tijdens uw gehoor op het CGVS aangeeft telefonisch contact met hen te hebben (CGVS, p.4). Nog ongeloofwaardiger wordt het als u zegt dat u al uw informatie over het thuisfront ontvangt via vrienden en dat u deze ook een keer hoorde zo'n tien dagen na uw aankomst in België (CGVS, p.13). Gezien dit toen al meer dan twee maanden na uw zogezegde ontsnapping was zou u aldus toen al op de hoogte moeten geweest zijn van het feit als zouden uw vader en broer maar één maand hebben vastgezeten. Deze continue wijzigingen doen geen goed aan uw algemene geloofwaardigheid en laten het CGVS besluiten dat er maar weinig geloof kan gehecht worden aan de zogezegde detentie van uw vader en broer en de beweerde problemen met de Afghaanse autoriteiten.*

*Wat betreft uw ontvoering door de Taliban weet u evenmin consistente verklaringen af te leggen. Hoewel u bij DVZ nog verklaart dat u twaalf dagen werd opgesloten (vragenlijst DVZ, vraag 3.5) worden dit er tijdens uw gehoor op het CGVS vijftien (CGVS, p.8). In het onwaarschijnlijke geval dat de vragenlijst u niet opnieuw werd voorgelezen (CGVS, p.13), lijkt het niettemin onmogelijk dat u dit antwoord toen niet gaf. Hoewel niet voluit geschreven, staat het getal twaalf tot twee keer toe vermeld,*

waardoor het eerder onwaarschijnlijk lijkt dat dit een fout van DVZ zou zijn. Verder verklaart u bij DVZ dat u bij de Taliban een opleiding volgde om tegen de buitenlanders te vechten en dat ze u toonden hoe men een bom plaatst (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS zouden de Taliban u enkel 'motivatietrainingen' en aanmoedigingen hebben gegeven als propaganda tegen de buitenlanders (CGVS, p.13). Van een opleiding of het leren plaatsen van een bom maakt u geen gewag en antwoordt u simpelweg dat u dit nooit zei tijdens uw gehoor bij DVZ (CGVS, p.13). Ook in uw onwaarschijnlijke ontsnaptingsverhaal vindt men tegenstrijdigheden terug. Zo haalt u bij DVZ nog aan dat u voor uw ontsnapping werd begeleid door 'Talibstrijders' en dat 'ze' gewapend waren (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS maakt u van dit duidelijke meervoud dan weer één lid van de Taliban dat u vergezelde (CGVS, p.11). Hoewel u verklaart dit antwoord nooit te hebben gegeven (CGVS, p.12), laat het gehoorverslag van DVZ weinig ruimte voor interpretatie. De vaststelling dat u zoveel wijzigingen doorvoert maakt dat het CGVS maar weinig geloof kan hechten aan uw beweerde ontvoering door de Taliban.

Enkele zaken lijken het ongeloofwaardige karakter van de door u ingeroepen asielmotieven alleen maar te bevestigen. Zo verklaart u weet te hebben van de Taliban die een keer naar uw huis kwamen, zo'n vier maanden geleden (CGVS, p.17). U weet niet of ze vaker dan één keer kwamen, u zou zelfs nooit deze vraag hebben gesteld (CGVS, p.17). Indien de Taliban werkelijk op zoek zouden zijn naar u kan men verwachten dat ze eerder naar uw huis komen en hier niet meer dan een jaar mee wachten. Verder verklaart u de volgende dag na uw ontsnapping reeds op de vlucht te zijn geslagen met de hulp van een smokkelaar (CGVS, p.8). Het is echter vrij tot zeer ongeloofwaardig dat iemand in dergelijk korte tijdsperiode de hulp van een smokkelaar kan inschakelen en de nodige financiële ondersteuning laat vrijkomen. Dergelijk relaas bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan uw dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Dat geen van deze elementen aanwezig zijn in het door u voorgehouden relaas, roept vragen op en bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde rekrutering.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de

verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe

aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisereerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en begrijpt u Dari (CGVS, p.5 & 6), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. Ook heeft u reeds een aanzienlijke werkervaring. Zo was u als arbeider actief in een baksteenfabriek (CGVS, p.7) en reed u rond als chauffeur met een 'Zaranj' (CGVS, p.14). Dit laatste deed u bovendien in de stad Jalalabad zelf, wat er op wijst dat u weet hoe u zich moet verplaatsen in de stad. Daarenboven lijkt het dat u en uw familie over enige financiële draagkracht beschikken. Zo geeft u aan dat u deze Zaranj zelf ging kopen (CGVS, p.20) en zou u een aanzienlijk bedrag hebben kunnen betalen om uw reis naar Europa te bekostigen (verklaring DVZ, vraag 30).

Verder zouden er in Jalalabad tal van familieleden alsook vrienden van u wonen (CGVS, p.5). U geeft aan in Jalalabad zoveel vrienden te hebben omdat u er de meerderheid van de tijd ging werken en omdat er vele mensen uit de stad op bezoek kwamen bij u (CGVS, p.14). Het CGVS stelt dan ook vast dat u in de stad Jalalabad over een aanzienlijk netwerk beschikt waarop u zou kunnen terugvallen.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die tot de Pasjtoense meerderheid behoort en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde

woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen stelde u bovendien dat er buiten de problemen die u aanhaalde geen andere redenen waren die dit zouden verhinderen (CGVS, p.18). Zoals in deze beslissing reeds werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan de elementen die u aanhaalt in uw asielmotieven zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Het voorgelegde document kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verweer op summiere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt, oordeelt de Raad dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van

aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met betrekking tot de uitgebreide motivering van verwerende partij die terecht doet besluiten tot het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas zich beperkt te stellen dat zij zich een aantal gegevens niet goed kon herinneren waardoor de informatie die zij heeft gegeven bij het gehoor op het Commissariaat-generaal inderdaad niet precies was. Verzoekende partij bevestigt derhalve desbetreffende motivering van verwerende partij en laat na ook maar op één van de talrijk vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het door haar voorgehouden asielrelaas *in concreto* te weerleggen. Evenmin brengt verzoekende partij een medisch attest bij waaruit blijkt dat haar cognitieve geheugen dermate zou zijn aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeert coherente en consistente verklaringen af te leggen over gebeurtenissen die zij persoonlijk heeft meegemaakt.

Desbetreffende motivering van verwerende partij en het besluit dat het voorgehouden asielrelaas niet geloofwaardig is, blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.5. Uit het voorgaande dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij citeert uit de "website" van het Commissariaat-generaal stelt de Raad vast dit een weergave is van het reeds door verwerende partij in de bestreden beslissing gestelde, in het bijzonder dat er nog steeds high profile-doelgerichte aanslagen voorkomen en dat er een stijging van het aantal burgerslachtoffers in de *collaterale damage* valt waar te nemen. Verzoekende partij weerlegt hiermede niet de vaststellingen van verwerende partij dat de nog aanwezige aanslagen een doelgericht karakter vertonen vooral gericht op *high profile* doelwitten waarbij het aantal burgerslachtoffers in de *collateral damage* nog steeds laag is, dat er geen situatie is van *open combat*, dat de aanslagen de inwoners niet dwingt hun woonplaats te verlaten en dat de stad een toevluchtsoord is voor burgers die onveilige districten en provincies ontvluchten, waaruit zij terecht besluit dat er dan ook in hoofde van verzoekende partij geen gewag kan worden gemaakt van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld.

Daar waar verzoekende partij tot slot nog opwerpt dat zij in Jalalabad geen menswaardig leven zal kunnen leiden daar de druk op de huurmarkt er erg is toegenomen door de toevloed uit Nangarhar en de omringende provincies wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij met dit betoog voorbijgaat aan de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij en haar familie over enige financiële draagkracht beschikken, dat zij een aanzienlijk netwerk heeft van familie en vrienden in Jalalabad, dat onderdak kan verkregen worden bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten en dat IDP's steun krijgen van internationale hulporganisaties. Bovendien gaf verzoekende partij zelf aan buiten haar asielproblemen geen andere redenen te hebben die haar zouden verhinderen zich te vestigen in Jalalabad (administratief dossier, stuk 5, p. 18). Voormeld betoog van verzoekende partij kan dan ook door de Raad niet worden aanvaard.

Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij dan de informatie waarop verwerende partij zich aangaande steunt waaruit zou blijken dat deze niet correct of niet langer actueel zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een niet-geïntariseerde bundel stukken neerlegt stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel

39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT